https://achterderug.nl

ONZE DOODEN.

O! waarom zou ons harte moedloos klagen,
Om hen, die hier ons zijn vooruit gegaan,
Een schooner licht mogt vroeger voor hen dagen,
Een heldrer dag brak eerder voor hen aan.
Ontslagen van het juk, dat ons op aard' beknelt;
Verloren zijn zij niet, maar slechts vooruitgesneld.

Hoe diep toch moest de last en zorg hen kwellen,
Van 't leed dat ons zoo dikwerf hier bezwaart;
Hoe zagen wij hen droevig de uren tellen,
Zoo vol van zorg en smarten dezer aard.
Nog frisch van bloei en jeugd zag vaak ons oog hen aan;
Verloren zijn zij niet, maar slechts vooruitgegaan.

Hoe heerlijk is het zalig blij ontwaken
Der vromen, nu reeds staande voor Gods troon,
De dood kwam zacht hun aardsche banden slaken,
Zij deelen nu ook in der englen toon.
Zij heffen nu met hen den blijden lofzang aan;
Verloren zijn zij niet, maar slechts vooruitgegaan.

Geen zonde of dood kan immer hen bereiken,
En veilig nu geplaatst in 't hemelhof,
Zien zij der zonde kluisters van hen wijken,
Zoo zwaar en knellend voor den zoon van 't stof.
Hun vreugde stijgt ten top, wij zien 't geloovig aan;
Verloren zijn zij niet, maar slechts vooruitgegaan.

Mogt dat geloof, dat hier hun ziel kon voeden,
Ons 't pad doen zien naar 't hemelsch vaderland;
En hoe de storm ook om ons heen moog' woeden,
Ons vaster hechten aan des Heeren hand.
Hij was 't die hen geleidde tot 't einde hunner baan;
Verloren zijn zij niet, maar slechts vooruitgegaan.

Voorzeker zullen wij hen wedervinden,
Als onze worstelstrijd is doorgestaan,
Dan zien wij eeuwig weêr die teêrbeminden,
Dan wijst ons Jezus zelf die dierbren aan,
Dan zijn wij ook bij Hem, die onze tranen telt;
De dooden zijn niet weg, maar slechts vooruitgesneld.

Naar het Fransch. ANNA.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

Bewondering is nog geen geloof. — Dit leert ons vooral de geschiedenis, die in Luk. 4 : 14—30 is verhaald. Jezus werd in de synagoge te Nazareth uitbundig geprezen zoolang men Hem aanhoorde als den timmermanszoon, die het zóó ver gebragt had. Toen Hij kort daarop het geweten zijner stadgenooten zocht wakker te schudden, en hun van boete en schuldbesef sprak, veranderde de ingenomenheid in haat, zoodat men Hem naar het leven stond. Tot Ezechiel zegt de Heer, terwijl Hij over zijn volk klaagt en hunne onbekeerlijkheid gispt: »Menschenkind, gij zijt hun een lied der minne en een, die wel speelt; zij hooren uwe woorden; maar zij doen ze niet." Laat ons er toch vooral niet naar streven door schoone woorden indruk op onze hoorders te maken, ze mogen dan groot of klein zijn; niet het hooren, het ingenomenheid hooren van Gods Woord, maar het doen, daarop komt het aan. En het doen spruit eeniglijk voort uit het gelooven. Een doen buiten het geloof om is eigengeregtigheid en sluit het hart voor Gods Woord. Het maakt dat wij den Heiland best kunnen missen, en gunt Hem alleen eene aanvullende plaats in het werk onzer zaligheid.

Wie zal berekenen hoe groot het getal Nazareners in dit opzigt is? Al komt het er ook niet altijd zoo openlijk toe, den prediker naar het leven te staan als dit te Nazareth het geval was. Maar ook niet alle predikers zijn zoo getrouw.

Iemand verkondigde het Evangelie aan eene groote schare menschen, en liet niet na met ernstigen aandrang op de noodzakelijkheid van eene onmiddelijke overgave des harten aan Jezus te wijzen. De schare stroomde huiswaarts en kon niet zwijgen van den lof des predikers. Twee hunner echter knielden bij den eersten hooiberg, dien zij voorbijgingen, in eene verborgene plaats neer, en kermden tot God: »Wees mij zondaar genadig." Deze hadden de preek begrepen.

Op dien zelfden avond trad de prediker eene woning binnen, waar zijne hoorders gezellig te zamen waren, en hem nu ook in het aangezigt roemden over de mooije preek. Hij antwoordde verdrietig: »Ik wenschte dat gij mijne woorden leelijk hadt gevonden, maar dat ze u op de knien hadden gebragt." Dit gezegde bekoelde niet alleen den lof, maar had ook nog deze uitwerking, dat er in de vriendschap voor den leeraar eene aanmerkelijke verkoeling kwam, en hij weldra als te veel in dit gezelschap zijn hoed nam en heenging. Dit moet men er echter voor over hebben. Het is gemakkelijker en streelender voor het vleesch zich te laten wierooken, dan alleen Gods eer en het heil der zielen te bedoelen. Maar God meet met eene andere maat dan de menschen.

Medicijnmeester, genees u zelven. — »Het staat er slecht bij met mijn man," zei de zorgvuldige huismoeder, die schielijk om den dokter gezonden had, daar haar man o zoo wonderlijk was thuis gekomen.

De dokter was juist op een partijtje, en had niet meer op visites voor dien avond gerekend. Hij was wel niet stomdronken, maar toch wilde het hoofd niet goed meer denken en de hand was niet vast in het voelen van den pols. Hij vond den zieke niet gevaarlijk en verweet de vrouw, dat zij om zulk een bagatel hem op een zoo ver gevorderd uur nog halen liet.

Den volgenden morgen, toen de roes was uitgeslapen, herinnerde hij zich den patient van den vorigen avond, en ging hem nogmaals bezoeken. Hij vond hem nu zeer gevaarlijk. Het scheen typhuskoorts te worden, en hij schudde bedenkelijk het hoofd. Wat hij den vorigen avond voorgeschreven had, was geheel verkeerd, en hij verkeerde in de grootste zorg, dat het innemen daarvan ook slechte gevolgen hebben zou. Daarom vroeg hij het medicijn fleschje te zien, en was verblijd het nog verzegeld en ongebruikt te vinden.

Hierover zijne verwondering openbarende, zeide de huismoeder, dat »mijnheer het niet kwalijk nemen moest, maar het was gisteren zoo klaar aan hem te bemerken, dat hij dronken was, dat zij niet op hem aan durfde, en als zij een mensch geweest was, die wat meer in de wereld bezat, dan zou zij zeker een anderen dokter geroepen hebben; maar wat moest een arm mensch doen?" De dokter werd gelukkig niet boos maar beschaamd, en nam het vaste voornemen zich te beteren. Hij begreep, dat het te veel gewaagd zou zijn, de patienten, al waren zij ook arm, op te offeren aan de flesch. Het gelukte hem zichzelven te genezen, en daarna genas hij ook anderen.

Zijn er geene geestelijke geneesheeren, van wie gezegd moet worden, dat zij dezen dokter gelijken, al is het ook niet dat de drank, maar de tuimelgeest van het ongeloof hen bedwelmd heeft. Is het niet te veel gewaagd aan hen zoo veel arme zielen toe te vertrouwen, die op weg zijn om verloren te gaan! Dat ook zij zichzelven genezen, en beginnen met iets te gelooven eer zij anderen prediken.

Vischers der menschen. — Dit beloofde de Heer Jezus zijne discipelen te zullen maken, toen Hij hun op wonderdadige wijze eene goede vangst beschikt had. En nog is het zoo naar zijn genadig welbehagen, dat Hij zijne visschers uitzendt om het visehnet des Evangelies uit te spreiden. Visschen is een werk des geduldes. De ongeduldige, haastig visscher, die ieder oogenblik het net optrekt om den inhoud te onderzoeken, heeft zeker eene slechte vangst. Visschen is ook eene kunstig werk, er behoort ervaring en kennis toe om het goed te doen. De onhandige heeft even stellig een slechte vangst als de ongeduldige. Visschen is ook een werk van overleg. Listig moet de visscher zijn. Dikwijls geeft het ook teleurstelling, en menige nacht gaat bij alle inspanning en kennis toch voorbij zonder voordeel op te leveren. Maar ongedacht en onverwacht komt ook dikwijls eene blijde uitkomst. Dit alles heeft evenzeer betrekking op het visschen der menschen. De man, die het visehnet in de Zondagschool uitwerpt behoort dit te doen met onverpoosd geduld; kennis en ervaring op geestelijk gebied zijn hem onmisbaar; als Paulus moet hij listig zijn om met heilig bedrog te vangen; op teleurstelling moet hij vooral voorbereid zijn, maar ook de blijde verrassing van het volle net zal hem niet ontgaan, daar is de Meester borg voor gebleven.

Zijt Gij aan boord, geen nood, geen nood! — Is Jezus aan boord van ons scheepje dan is er geen nood voor de ziel, maar evenmin voor het ligchaam. Hij heeft magt genoeg om het net tot scheurens toe te vullen; Hij heeft liefde genoeg om de regter zijde van het schip aan te wijzen, waar het net moet uitgeworpen worden. Hij zorgt boven bidden en denken; waar men eerst Hem zoekt, d. i. het koningrijk Gods, daar werpt Hij alle dingen toe. En dat net, hetwelk de visschen vangt, die de nooddruft des ligchaams onderhouden, wordt onder allerlei vorm uit de wereldzee opgetrokken.

Eene arme weduwe zat op haar zolderkamertje voor het geopende luik, dat het uitzigt gaf over dak op dak, regts en linksch, en naar boven den blaauwen hemel deed aanschouwen. Zij was arm en ziek. De ziekte was een gevolg der armoede, want het verval van krachten, dat haar dreigde, kwam uit gebrek aan het hoog noodige. Als zij daar turend nederzat en de wolken volgde in hare vaart, steeg haar hart ver boven lucht en wolken uit, en hield zij gemeenschap met God. Daar klinkt van uit de breede vertrekken van het huis, dat ook zij bewoonde, al was het ook slechts een hoekje van den zolder daarvan, een lied tot haar op, dat met deze woorden eindigde: »Zijt Gij aan boord, geen nood, geen nood!" In stille overpeinzing verzonken houdt hare ziel zich bezig met haar Zaligmaker, die toch bij haar aan boord was, en wist wat zij behoefde

Op eenmal vliegt eene witte duif haar zoldervenster binnen. Het dier was volstrekt niet schuw. Zij liefkoosde het, en zocht nog enkele kruimels voor hem op, die hij gretig verslond. Bij deze eerste kennismaking bleef het niet, dagelijks keerde die bode des vredes weder in het zolderkamertje; maar ook dagelijks werd de arme weduwe zieker en zwakker. Nog geen acht dagen na haar eerste bezoek vond de duif het zoldervenster gesloten. De weduwe lag te bed. Toch had zij nog kracht genoeg om het venster te openen en den kleinen gevlengelden bezoeker binnen te laten. Het dier zette zich op haar hoofdkussen neêr, en liet er iets op vallen, dat het in den bek had gehouden.

De weduwe had dit niet bemerkt; maar de dokter, die haar onmiddelijk daarop bezocht, vond eenen prachtigen gouden ring met juweelen, die eene groote geldwaarde vertegenwoordigde. Op dit gezigt herinnerde hij zich dien zelfden morgen in het nieuwsblad eene advertentie gelezen te hebben, waarin mededeeling gedaan werd van een vermisten ring, en aan den eerlijken vinder ƒ 75 toegezegd. Inderdaad was deze ring de vermiste, en de duif was de diefegge, die hem vermoedelijk eerst in haar nest gesleept, en toen bij de weduwe gebragt had. Tot hare verbazing hoorde de goede vrouw hoe de zaken stonden, en met tranen van dankbare blijdschap ontving zij de beloofde geldsom, welke de dokter zoo goed geweest was voor haar te gaan ontvangen. Zoo had de duif, die aan eene aanzienlijke dame toebehoorde, hare meesteres van haar ring berooid, om daardoor als een bode Gods onderstand te bezorgen aan een van Gods lijdende kinderen. Dat was wel eene goede vangst, en die werd ook goed besteed.

EENE EDELE DAAD.

Uit de Tielsche Courant van 4 Januarij jl., nemen wij gaarne het navolgende over.

Uit Kleef wordt ons een treffend voorval gemeld: Onlangs lokte een angstgeschrei uit de diepe bron aldaar eene groote menigte derwaarts. Men kreeg spoedig de overtuiging, dat er een hond in den put lag. Daar de inrigting van den put zoodanig is, dat men niet aan een ongeluk kon gelooven, begreep men dat het arme dier met opzet daarin was geworpen, en de verontwaardiging over deze lafhartige daad was des te grooter, daar bij de diepte van den put en de invallende duisternis, de pogingen om het dier te redden weinig kans op slagen zouden aanbieden.

Toevallig ging de jeugdige Frederik d'Ablaing voorbij. Zonder zich te storen aan de waarschuwingen der omstanders besloot hij terstond om in den donkeren put af te dalen. Met eene lantaarn toegerust, zette hij zich op den emmer en werd door eenige krachtige mannen langzaam in de tachtig voet diepe schacht neergelaten. In de grootste spanning zag men zijne terugkomst te gemoet, en een algemeen gejuich ontving den jongen man, toen hij met den geredden hond in de bovenwereld terugkeerde. Het beest had zich niet erg bezeerd en was waarschijnlijk op eene uitstekende punt in den put blijven zitten. Zijn meester heeft men nog niet ontdekt.

Zijn redder, vroeger kweekeling op de landbouwkundige school te Kleef, en thans in den omtrek wonende, is Hollander van afkomst en op Java geboren. Zijne kloeke daad is geheel in overeenstemming met zijn edel karakter, dat hem reeds op school de sympathie van leeraars en makkers had doen verwerven. Het gevaar waaraan hij zich blootstelde, wordt algemeen voor grooter gehouden dan het in dit berigt wel schijnt. Men gelooft namelijk, dat de dampkring in den put zoodanig is, dat de ademhaling plotseling onmogelijk kan worden.

Even als de zon zich in een helder watervlak afspiegelt, wil God ons zijn beeld op den bodem onzer ziel als in een spiegel toonen. (2 Kor. 3 : 18). Maar om dat beeld werkelijk te aanschouwen moet ons binnenste zeer rein en onze vrede zeer groot zijn. Gelijk onze adem een spiegel van zijnen glans berooft, werpt ook iedere vrijwillige onvolkomenheid in ons een floers over de reinheid onzer ziel. Gelijk iedere beweging het water rimpelt en het beeld der zon verstoort, zoo doet elke verstrooijing en aanhankelijkheid aan het schepsel Gods vriendelijk aanschijn in ons verdwijnen.